

for, at det var ønskeligt, at der skabes hjemmel for i videre omfang end hidtil at henlægge forberedelsen af landsretssager til landsretterne, og han fandt det hensigtsmæssigt og praktisk, at der tilvejebragtes hjemmel for, at der i de enkelte tilfælde ved kgl. anordning kan træffes bestemmelse om, at landsretssager skal forberedes ved landsretten i overensstemmelse med retsplejelovens § 338, stk. 2, 1. pkt., så at ændring i retsplejeloven i hvert enkelt tilfælde undgås.

Ved 1. behandling erklærede *K. Axel Nielsen* (S) sig som tilhænger af det princip, at landsretssager i videst muligt omfang bør forberedes direkte ved den dømmende ret, men han fandt det rigtigere, at loven direkte nævner, fra hvilke retskredse landsretssager skal forberedes ved landsretten.

Lorentzen (V) var stort set enig med den socialdemokratiske ordfører. Han fremhævede, at den hidtil gældende regel om forberedelse ved underretterne var dikteret af hensyn til, at befolkningen ikke skal have for store omkostninger og besvær med at rejse til landsretterne, og han rejste det spørgsmål, om landsretterne overhovedet kunne overkomme at påtage sig forberedelsen af disse sager i videre omfang. Han stillede sig imidlertid velvillig over for lovforslaget, men henstillede, at man fandt frem til en ordning, der ikke så ubetinget som det fremsatte forslag gav adgang til at omkalfatre den bestående ordning.

Thestrup (KF) ønskede en videreførelse af det princip, som allerede ligger til grund for justitsministerens forslag, nemlig umiddelbarhedsprincippet eller princippet om, at det skal være den ret, der skal dømme i sagen, der selv hører vidnerne og parterne, så at den kan fælde sin dom på et virkeligt grundlag og ikke må nøjes med at fælde sin dom på grundlag af udskrifter og dokumenter.

Steen (RV) og *Aksel Larsen* (DK) kunne tilslutte sig lovforslaget.

Under udvalgsbehandlingen opnåedes der enighed mellem udvalget og ministeren om den foran anførte nye affattelse af lovforslagets tekst. Ved 2. behandling oplyste udvalgets ordfører, at man i udvalget havde drøftet forskellige spørgsmål, som man dog ikke havde kunnet nå at færdigbehandle. Det gjaldt således spørgsmålet om, hvorvidt det må anses for ønskeligt og hensigtsmæssigt at udvide området for underretssager ved forhøjelse af den grænse for sagsgenstandens størrelse, som loven fastsætter, og det gjaldt spørgsmålet om, hvorvidt det under hensyn til de erfaringer, man måtte have indhøstet i Sverige, bør overvejes, om der her i landet skal være adgang til at lade retsprotokollater afløse af stålbandsoptagelser.

Justitsministeren gav tilsagn om, at disse spørgsmål ville blive undersøgt og overvejet i justitsministeriet.

Lovforslaget vedtoges enstemmigt ved 3. behandling med 139 stemmer.